

Arrest

nr. 116 668 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 november 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.(...) T.(...) J.(...), bent een sunnitische Afghaan van Pashtoun origine. U verklaart zestien jaar oud te zijn en te zijn geboren in het dorp Shaftakhel in het district Kot in de provincie Nangarhar, waar u

ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U bent Afghanistan alleen ontvlucht.

Uw vader kwam ongeveer zeventien dagen voor uw vertrek om het leven. Uw moeder verblijft op dit moment samen met uw jongere broer bij uw oom in het dorp Khan Masi in het district Dehbala in Nangarhar. Uw zus is gehuwd en woont in Jaba. U bent Afghanistan ontvlucht omwille van problemen met de taliban. Uw vader werkte vroeger bij de taliban, maar na de komst van president Karzai en de vorming van de nieuwe regering in 2004 in Afghanistan zette uw vader een punt achter zijn werk en zijn relatie met de taliban. Uw vader zou daarna soms als een soort dorpsoudere opgetreden hebben bij het helpen oplossen van problemen van de mensen in het dorp. Ongeveer negen jaar later, een twintigtal dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, verkreeg uw vader dan een brief vanwege de taliban met daarin de vraag of hij hen terug wilde vervoegen als commandant zoals in het verleden. Uw vader ging hier echter niet mee akkoord en weigerde dit verzoek. Uw ooms langs vaders zijde waren ook werkzaam bij de taliban en zij beschuldigden uw vader ervan een spion te zijn, zij zouden immers slechte intenties hebben gehad om jullie gronden in te nemen. Op een dag werd uw vader onderweg naar het districtshuis vermoord. Dit was ongeveer een twintigtal dagen nadat hij de brief had verkregen vanwege de taliban. Tien dagen later verkreeg ook u persoonlijk een brief vanwege de taliban met daarin de boodschap dat ze uw vader gedood hadden omdat hij geen goede moslim meer was en dat u als een kind was voor hen en dat het uw plicht was hen te vervoegen. Indien u niet zou instemmen zou u hetzelfde lot wachten als uw vader. Na het verkrijgen van deze brief diende u een klacht in bij de politie, maar zij reageerden terug met een brief dat zij niets voor u persoonlijk konden doen en dat u zelf voor uw eigen veiligheid diende in te staan. U vertrok dan samen met uw moeder en uw broer naar uw oom in Dehbala district en na daar nog drie dagen te hebben verbleven bent u met de hulp van een smokkelaar richting Europa vertrokken.

U verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht op het einde van de maand mizan van het jaar 1391 (oktober 2012). U kwam in België aan op 12 mei 2013 en u vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij een huidige terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter bevestiging van uw identiteit en asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), twee dreigbrieven vanwege de taliban (één gericht aan uw vader en één gericht aan u), een aanklacht die u zelf indiende bij de politie en een antwoordbrief van de politie hierop.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat u op basis van uw verklaringen geen gegronde, doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aantoonde bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Uw verklaringen omtrent het werk van uw vader bij de taliban en de daaruit voortvloeiende problemen die u en uw familie zouden verkregen hebben komen op tal van punten dermate vaag, weinig concreet, incoherent en weinig aannemelijk over dat er dan ook geen geloof aan kan gehecht worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid op het moment van uw aankomst in België en ook nog op het moment van uw gehoor op het CGVS (CGVS, p. 4). U herinnert zich uw geboortedatum niet maar u stelt dat u nu zestien jaar oud bent (CGVS, p. 4). Uit uw administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 16 mei 2013, met een redelijke wetenschappelijke zekerheid, een leeftijd had van zeker ouder dan achttien jaar, waarbij zesentwintig komma zeven jaar met een standaarddeviatie van twee komma drie jaar als een goede schatting werd bevonden. Verder legt u tijdens het interview op het CGVS op 12 juli 2013 uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, die u anderhalf jaar geleden verkregen zou hebben bij het politiedepartement van uw district Kot in de provincie Nangarhar (CGVS, p. 3). Deze taskara vermeldt dat u als vijftienjarige geregistreerd staat in het jaar 1391 (2012), wat zou betekenen dat u geboren bent in het jaar 1997. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 12 juli 2013, volgens uw taskara, ongeveer zestien jaar oud was. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van tien jaar met de medische test hier niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van

authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Dat u de asieldiensten heeft proberen misleiden over uw leeftijd komt uw algehele geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede.

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over het door u beweerde werk van uw vader voor de taliban in Afghanistan. Uw verklaringen hieromtrent komen over het algemeen dermate weinig concreet en weinig doorleefd over dat er dan ook zeer sterk aan getwijfeld wordt of uw vader deze door u beweerde werkzaamheden werkelijk heeft uitgevoerd.

Als u om te beginnen de vraag gesteld wordt wat meer te vertellen over dit werk van uw vader, wat u hierover weet en wat hij u hierover verteld heeft, dan kan u hier alleen maar op antwoorden dat hij u hierover niets zei want dat hij een heel harde en ernstige man was, hij zou u helemaal nooit iets over zijn werk verteld hebben (CGVS, p. 14). U heeft er niet het minste idee van wanneer en hoe precies uw vader is begonnen werken bij de taliban, zelfs hoelang hij het in het totaal zou gedaan hebben daar heeft u geen kennis van (CGVS, p. 14). Ook op de vraag bij welke groepering van taliban precies hij dan werkzaam was, kan u alleen maar antwoorden dat u daar helemaal niets over weet en ook over zijn concrete dagelijkse activiteiten bij de taliban heeft u geen info (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt enkele bekende talibancommandanten uit uw regio te benoemen, dan geeft u wel enkele namen maar u 2 kan verder helemaal niets meer vertellen over deze personen (CGVS, p. 14). Ook over de collega's van uw vader of de mensen met wie hij samenwerkte heeft u niets van informatie, hij zou u nooit iets verteld hebben over deze mensen (CGVS, p. 14). Verwonderd vraagt u zich hierbij af waarom u al deze vragen gesteld worden (CGVS, p. 14). Dergelijke verwondering van uw kant komt toch zeer vreemd over aangezien u op basis van dit werk van uw vader en de problemen die uw hele familie hierdoor verkreeg met de taliban, nu asiel aanvraagt in België. Verder stelt u dat uw vader geregeld voor lange periodes niet thuis was maar waar hij dan juist verbleef daar heeft u wederom geen idee van (CGVS, p. 15). U weet ook niet hoeveel uw vader verdiende met dit werk, noch kan u iets van documenten of foto's voorleggen van deze activiteiten van uw vader (CGVS, p. 15). Wanneer u dan gevraagd wordt wanneer en hoe uw vader dan juist is gestopt met deze werkzaamheden bij de taliban en hoe oud u dan bijvoorbeeld was, dan kan u opnieuw alleen maar herhalen dat u niet weet wanneer hij begon of stopte met dit werk, u heeft ook geen idee hoe oud u was op dat moment (CGVS, p. 15). Tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ook tijdens het interview op het CGVS wanneer u gevraagd werd uw asielverhaal te vertellen, stelde u echter dat uw vader stopte met zijn werk bij de taliban op het moment dat president Karzai aan de macht kwam, in 2004 dus (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5 en CGVS, p. 9). Dat is dus ongeveer negen jaar geleden van de dag van vandaag dat uw vader met dit werk stopte. Als u hiervoor dan naar bevestiging wordt gevraagd, stelt u plots dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 15). Hier wekt u echter eerder de indruk dat u maar wat aan het vertellen bent in plaats van dat de info die u geeft strookt met de waarheid. Uw moeder zou eveneens niets over uw vaders werk geweten hebben en met haar zou u er ook nooit over gesproken hebben, zelfs niet na de problemen en nadat uw vader om het leven gekomen was (CGVS, p. 15). Ook over hoe uw vader dan concreet zou gestopt zijn met zijn werk voor de taliban, hoe hij daar precies is kunnen weggaan en of dit vrijwillig en met onderlinge toestemming van de taliban is verlopen, kan u niets vertellen. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat als hij er met jullie over gesproken zou hebben dat u dat dan geweten zou hebben, maar hij sprak er nooit met jullie over (CGVS, p. 15). U stelt daarbij dat u zich dat moment ook niet kan herinneren dat hij stopte met zijn werk voor de taliban (CGVS, p. 15). Hierbij kan dan toch de opmerking gemaakt worden dat uit het leeftijdsonderzoek dat bij uw aankomst in België gedaan werd blijkt dat u in 2004 -dus op het moment dat uw vader met zijn werk zou zijn gestopt een leeftijd van ongeveer zeventien jaar had en dat het dus zeer weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig overkomt dat u zich op die leeftijd helemaal niets zou kunnen herinneren van het feit dat uw vader met dergelijke activiteiten bezig was en dan ook zijn werk stop zette. Samenvattend kan hier dan ook gesteld worden dat u op basis van dergelijke weinig doorleefde, zeer oppervlakkige en zeer weinig zeggende verklaringen absoluut niet aantoonbaar dat uw vader werkelijk bij de taliban gewerkt heeft in het verleden.

Verder vertelt u dan dat er ook enkele van uw ooms langs vaders zijde betrokken zijn bij de taliban, maar ook hieromtrent kan u nagenoeg niets meer vertellen. U heeft geen idee of zij dit werk voor de taliban op dit moment nog doen, noch weet u of ze daar nog bij betrokken waren op het moment dat u vertrok uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Op de vraag of u dan iets meer over hen kan vertellen, over hoe, wanneer en bij welke taliban concreet zij dan zijn begonnen werken, kan u wederom louter herhalen dat u niets weet over al die dingen hoe uw vader en ooms bij de taliban gingen en zo (CGVS, p. 16-17).

U voegt later dan ook nog toe dat uw vader de laatste jaren ook fungeerde als een soort oudere in uw dorp en hielp bij het bemiddelen en oplossen van conflicten, maar als u dan gevraagd wordt hier concreet wat meer over te vertellen en hoelang hij dat dan deed, dan blijft uw antwoord opnieuw eerder vaag en weinig specifiek. U weet alleen dat mensen naar hem kwamen als ze problemen hadden

en dat hij dan de districtsautoriteiten contacteerde, maar u weet verder niets van details over hoe en wat hij juist deed of hoelang hij dat deed (CGVS, p. 16). Daarbij kan ook nog opgemerkt worden dat wanneer u in het begin van het interview gevraagd werd naar de activiteiten van uw vader in de periode voordat hij stierf, dat u dan alleen maar kon zeggen dat u niets weet over zijn activiteiten want dat hij altijd weg was van huis en dat hij pas thuis kwam in de nacht en ook in de nacht weer vertrok (CGVS, p. 7). Het komt vreemd over dat u op dat moment al niets vermeldde van zijn activiteiten als dorpsoudere bij conflictbemiddeling.

In derde instantie zijn er dan uw verklaringen over de problemen die uw familie zou verkregen hebben naar aanleiding van het werk van uw vader en de incidenten die rechtstreeks zouden geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. In navolging van voorgaande argumentatie, waarin duidelijk zeer weinig geloof gehecht wordt aan de door u beweerde werkzaamheden van uw vader bij de taliban, kan dan ook al meteen gesteld worden dat deze problemen die jullie hierdoor zouden verkregen hebben vanaf het begin op fundamentele wijze in twijfel worden getrokken. Bovendien kunnen hierbij in uw verklaringen over deze problemen en incidenten nog tal van vreemde en incoherente elementen worden opgemerkt, waardoor de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt dan ook volledig wordt onderuit gehaald. Het belangrijkste en meest markante punt dat hierbij kan aangehaald worden is het feit dat u verklaart dat de problemen voor jullie met de taliban begonnen zijn met een brief die uw vader zou verkregen hebben ongeveer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 10 en p. 16). Als u dan gevraagd wordt of uw vader dan in die periode van ongeveer negen jaar -hij stopte immers met werken voor de taliban bij de komst van Karzai als president in 2004 en hij verkreeg de brief pas een maand voor uw vertrek einde 2012 – begin 2013- nog iets vernomen heeft van de taliban, of hij ooit nog door hen gecontacteerd werd in al die jaren, dan stelt u van niet, er was alleen plots deze brief (CGVS, p. 17). Dergelijk gedrag van de taliban komt hier toch zeer weinig logisch en zeer weinig plausibel over. Uw vader zou gestopt zijn met zijn werk voor hen en pas negen jaar later zouden ze hem plots gecontacteerd hebben om terug voor hen te beginnen werken. Dergelijk verklaring komt niet aannemelijk en niet geloofwaardig over binnen de context die u schetst.

Vervolgens zijn er dan uw verklaringen over de dood van uw vader. Ook hier komen uw verklaringen eerder vaag over. U weet alleen dat hij op een dag onderweg was naar het districtshuis en dat hij dan werd dood geschoten, wat er verder precies gebeurd is daar heeft u geen idee van (CGVS, p. 17). Zijn lichaam werd bij jullie gebracht door enkele mensen, waaronder iemand die u kende uit uw dorp (CGVS, p. 17). Maar als u dan gevraagd wordt of jullie dan niet meer doorvroegen aan deze mensen, of toch zeker aan deze persoon uit uw dorp die u kende, wat er precies gebeurd was, het ging hier toch om de dood van uw vader, dan kan u alleen maar zeggen dat hij u gewoon zou gezegd hebben dat uw vader werd dood geschoten door onbekenden (CGVS, p. 17). Het feit dat u over dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet meer zou hebben doorgevraagd komt weinig aannemelijk over. U kan verder ook geen enkel document voorleggen om dit overlijden van uw vader te bevestigen. Als u dan gevraagd wordt waarom jullie dan na de dood van uw vader niet meteen naar de politie gingen maar waarom u daarmee gewacht hebt tot nadat u persoonlijk ook een brief verkreeg vanwege de taliban, dan ontwijkt u de vraag en herhaalt u dat jullie niets deden totdat de brief kwam voor u en dat u die dan liet lezen door een vriend en dat u dan een klacht ging indienen bij het districtshuis (CGVS, p. 18). Hier komt het toch vreemd over dat de moord op uw vader voor jullie blijkbaar niet ernstig genoeg was om al naar de politie te stappen om daar aangifte van te doen.

Tot slot kan hierbij dan nog een markante incoherentie opgemerkt worden in uw verklaringen over het moment waarop uw vader om het leven zou gekomen zijn, u een klacht ging indienen en dan een antwoordbrief verkreeg vanwege de politie en het tijdstip waarop u stelt Afghanistan te hebben verlaten. Wanneer u gevraagd wordt naar het moment waarop u vertrok uit Afghanistan, dan stelt u eerst dat het was op het einde van de maand mizan van het jaar 1392 (oktober 2013) (CGVS, p. 10). Wanneer u dan gevraagd wordt dit nog een keer te bevestigen aangezien deze datum nog in de toekomst ligt, dan stelt u dat het mizan 1391 (oktober 2012) was (CGVS, p. 10). Vervolgens verklaart u dat uw reisweg naar België ongeveer drie maanden in beslag heeft genomen en bevestigt u dat u hier aankwam op 12 mei 2013 (CGVS, p. 10). Deze verklaring is op zich al incoherent want indien u zou vertrokken zijn vanuit Afghanistan in oktober 2012 en drie maanden onderweg was naar België dan zou u niet in mei maar in januari 2013 hier aangekomen zijn. Als u dan later tijdens het interview gevraagd wordt naar het moment waarop u de antwoordbrief op uw aanklacht van de politie verkreeg, dan stelt u dat u die ongeveer drie dagen voor uw vertrek uit het land verkreeg (CGVS, p. 19). Uit de vertaling van deze brief (toegevoegd aan de map documenten in uw administratief dossier) blijkt dat deze gedateerd staat op 24 mizan 1391 (16 oktober 2012). Dus volgens deze verklaringen zou u ook vertrokken zijn in de tweede helft van oktober 2012. Wanneer u dan met deze incoherentie geconfronteerd wordt, dat u bevestigde in België te zijn aangekomen op 12 mei 2013 en dat u verklaarde drie maanden onderweg te zijn geweest naar België vanuit Afghanistan, wat dus zou betekenen dat u daar vertrok in het voorjaar van 2013, maar dat u nu stelt drie dagen na het verkrijgen van deze brief van de politie te zijn

vertrokken, dus op 19 oktober 2012, dan kan u hiervoor geen afdoende verklaring geven. U kan alleen maar zeggen dat dat inderdaad klopt dat u drie dagen bij uw oom verbleef na het verkrijgen van die brief van de politie en dat u drie maanden onderweg was naar hier (CGVS, p. 19).

In laatste instantie zijn er dan uw verklaringen over contact dat u heeft met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan en datgene wat u weet over de verdere ontwikkelingen en de huidige stand van zaken over de problemen die u daar had. U stelt onderweg naar België nog wel contact te hebben gehad met uw moeder en uw oom in Afghanistan, maar nu hier bent u het contact met hen verloren (CGVS, p. 7-8). De reden die u geeft voor dit verlies van contact komt eerder absurd over. U zou het papiertje met daarop het contactnummer in uw broekzak vergeten zijn en dan zou het in de was stuk gegaan zijn (CGVS, p. 7-8). Hier komt het toch weinig overtuigend en weinig aannemelijk over dat u dat nummer, wat uw enige manier was om contact te verkrijgen met uw familie in Afghanistan en dus ook uw enige manier was om iets te weten te komen over de verdere ontwikkelingen van uw probleem daar, niet zorgvuldiger zou bewaard hebben of nog ergens anders zou opgeschreven hebben. Als u dan gevraagd wordt waarover u dan sprak met uw oom en uw moeder toen u contact met hen had onderweg naar België, dan stelt u dat uw moeder bad voor u en dat uw oom u gewoon vroeg of dat alles ok was (CGVS, p. 7-8-9). Hier kan al meteen worden opgemerkt dat het toch eerder vreemd overkomt dat u hier tijdens deze contactmomenten met uw familie kort na uw vertrek helemaal niet zou gesproken hebben over de problemen die u had in Afghanistan en de verdere ontwikkelingen van de reden waarom u uw land van herkomst was ontvlucht. Wanneer u hier dan later specifiek naar gevraagd wordt, naar wat u weet over de huidige stand van zaken van de problemen die u daar had, dan heeft u daar niet het minste idee van (CGVS, p. 20). En als u dan nog een keer gevraagd wordt of u hier dan niet specifiek naar vroeg tijdens deze contactmomenten die u na uw vertrek toch nog had met uw moeder en uw oom, dan stelt u van niet (CGVS, p. 20). Met deze verklaring wekt u eerder de indruk weinig interesse te hebben in het verdere verloop van net die problemen die u ertoe hebben gebracht alles achter te laten en uw land te ontvluchten.

U heeft op basis van uw verklaringen niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. Bijgevolg kan u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend en komt u eveneens niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Wat de andere documenten betreft dient te worden opgemerkt dat documenten enkel als bewijsstuk kunnen gelden indien ze aannemelijke en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in uw geval duidelijk niet zo is. Er werden reeds enkele opmerkingen gemaakt over de dreigbrieven van de taliban, uw aanklacht en het antwoord daarop van de politie, die u voorlegt en dit in rekening gebracht met het feit dat uit voorgaande argumentatie blijkt dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, ontkracht dan ook meteen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en bewijswaarde van deze documenten. Hieraan dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Kot in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in diezelfde provincie Nangarhar te worden beoordeeld.

Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS dat u in de mogelijkheid verkeert om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS dat u financieel in de mogelijkheid verkeert om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad stad. U schrijft zelf letterlijk in de aanklacht die u indiende bij de politie dat uw familie beschikt over heel wat rijkdom (zie vertaling van aanklacht die werd toegevoegd aan de map documenten in uw administratief dossier). Hoewel deze zelfgeschreven klacht - zoals eerder beargumenteerd - geen bewijswaarde heeft ten aanzien van de door u ingeroepen asielmotieven zijn er anderzijds geen redenen om te twijfelen aan het feit dat u erin schrijft dat uw familie welgesteld is. U vertelt immers ook

tijdens het interview op het CGVS dat uw familie beschikt over gronden en dat uw ooms langs vaders zijde erop uit waren deze gronden in te nemen (CGVS, p. 8-9). Als uw ooms er op uit waren jullie gronden in te nemen en daar zelfs concrete stappen voor ondernomen hebben, dan kan toch naar alle waarschijnlijkheid worden aangenomen dat het hier om een aanzienlijke oppervlakte land gaat. U zou dan ook een deel van deze gronden kunnen verkopen en met de opbrengst daarvan een nieuw leven beginnen in Jalalabad stad. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet “aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen” van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De veronderstelling dat verzoeker rijk is wordt als hoofdmotief aangemerkt om te stellen dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. De rijkdom komt evenwel niet aan verzoeker toe, maar aan zijn familie. Verzoeker stelt zich ernstige vragen bij de wijze waarom hij alles zou kunnen verkopen aangezien deze rijkdom hem niet toekomt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel

uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende incoherente en niet aannemelijk verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent de werkzaamheden van zijn vader bij de taliban. Zo stelt verzoeker slechts dat zijn vader nooit iets over zijn werk zou hebben verteld en weet hij geenszins wanneer en hoe zijn vader voor de taliban begon te werken, hoe lang hij voor de taliban zou hebben gewerkt, bij welke groepering hij precies werkzaam was, wie er aan het hoofd van zijn groepering stond, wat zijn dagelijkse activiteiten bij de taliban inhielden of hoeveel hij verdiende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Gevraagd naar talibancommandanten uit de regio weet verzoeker enkele namen op te noemen, maar ook omtrent deze personen kan verzoeker geen enkele concrete informatie geven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Verder verklaart verzoeker ook niet te weten wanneer zijn vader zijn activiteiten voor de taliban stopzette (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarentegen echter nog dat zijn vader stopte met werken voor de taliban wanneer Karzai aan de macht kwam (stuk 14, vragenlijst, p. 4). Bovendien stelt verzoeker ook dat zijn moeder geen details wist omtrent het werk van zijn vader bij de taliban, maar dient hij onmiddellijk daarna ook te bekennen dat hij hier nooit met haar over gesproken heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent het werk van zijn vader bij de taliban, dat aan de basis ligt van zijn beweerde problemen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Daarnaast stelt verzoeker dat ook zijn ooms langs vaderszijde talibanleden zijn, maar blijkt hij ook hieromtrent bijzonder onwetend. Zo weet hij niet of zij momenteel nog actief zijn bij de taliban, noch of ze nog bij de taliban waren op het moment dat verzoeker Afghanistan verliet en kan hij ook verder geen concrete informatie geven over de activiteiten van zijn ooms bij de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). Tevens stelt verzoeker dat zijn vader de laatste jaren als een soort oudere hielp bij het oplossen van conflicten in het dorp (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Opnieuw weet verzoeker echter niet hoelang zijn vader dit reeds deed of wat hij precies deed (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16).

Daarnaast blijkt verzoeker ook bijzonder onwetend omtrent de dood van zijn vader. Zo stelt hij slechts dat zijn vader doodgeschoten werd op weg naar huis van het districtshuis (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Het lichaam van zijn vader zou naar hen gebracht worden door iemand van het dorp en mensen die verzoeker niet kende, waarop hij zou zijn flauwgefallen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Bij bewustzijn gekomen zou die persoon die hij kende slechts gezegd hebben dat zijn vader was

neergeschoten door onbekende mensen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker verder niet weet wat er gebeurd is, noch om meer informatie heeft gevraagd aan deze persoon. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn familie niets ondernamen om dit aan te geven bij de autoriteiten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18).

Overigens legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Zo stelt verzoeker dat hij Afghanistan verliet op het einde van mizan 1391, hetgeen overeenkomt met oktober 2012, dat hij drie maanden onderweg was en dat hij de dag na zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10, 19). Verzoeker vroeg echter asiel aan op 13 mei 2013, waardoor deze verklaringen niet consistent zijn. Bovendien is ook de brief van de politie, die verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorlegt, van oktober 2012 en stelt verzoeker zijn land te hebben verlaten drie dagen nadat hij deze brief ontving (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, bevestigt hij slechts dat hij drie maanden onderweg was en op 12 mei 2013 in België aankwam (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19).

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit het medisch onderzoek dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker een volwassen man is (stuk 7). Daarnaast heeft verzoeker, zij het onbezoldigd, ervaring als arbeider met het construeren van huizen (stuk 14, vragenlijst, p. 3 en stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat de familie van verzoeker over gronden beschikt die gecultiveerd worden door landbouwers en waarop verschillende gewassen worden gekweekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Jalalabad. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de rijkdom en de gronden van zijn familie niet aan hem toebehoren, stelt de Raad vast dat nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn familie hem niet zou willen ondersteunen. Verzoeker verklaarde zelfs dat zijn oom zijn reis betaalde (stuk 13, verklaring, p. 7).

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidsparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

Verzoeker brengt geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 19 november 2013, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk complexe aanslagen zijn, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF